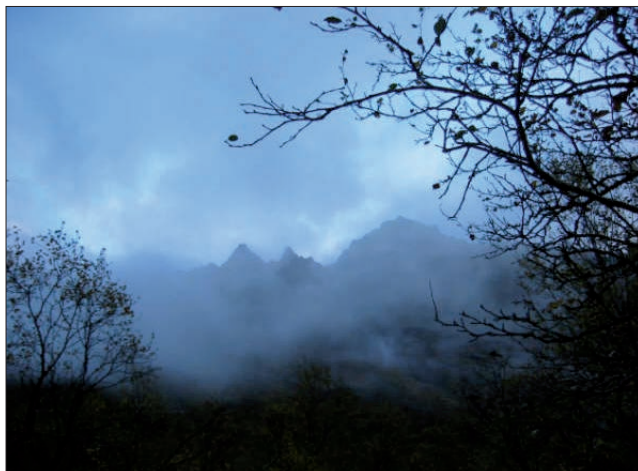

TTU på høstferietur til Sunnmørsalpene, 1.–5. oktober 2005

Av Runa Konradsen

*Morgenstemning
i bjørkeskogen
i Brunstaddalen.
Foto: Runa Konradsen*

TTU bruker å utnytte den ukelange høstferien til å dra på en litt lengre tur. I de to siste årene har vi tatt turen til Sunnmørsalpene hvor vi får muligheten til å oppleve et annerledes turterreng enn det vi er vant med.

Etter en seks timers lang busstur med tre fergeturer er vi framme i Sunnmørsalpene. Magene er mette på svele fra fergekafene, og rundt oss kan vi høre lyden av Sunnmørsdialekt. Brunstad, med sin greie bussforbindelse til Trondheim, er både start- og sluttsted for turen. Turfølget består av fire gutter og fire jenter i alderen 14 – 19 år. Noen er "TTU-veteraner", mens for andre er dette første turen. Etter sterke ønsker fra turdeltakerne ble det på turmøtet lagt planer

om å bestige Slogen, en mektig, spiss topp som stikker 1564 m rett opp fra Norangsfjorden.

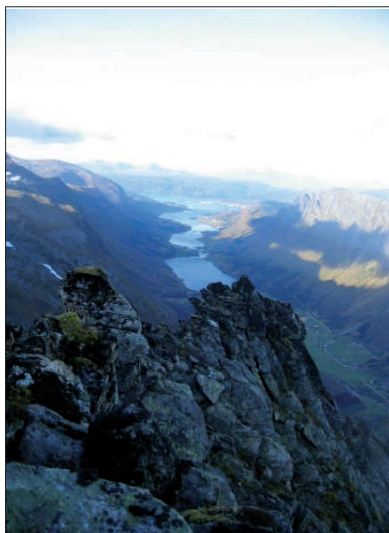
Fra Brunstad tar vi beina fatt oppover Brunstaddalen. Etter en times vandring finner vi en brukbar teltplass like under tregrensa. Klokka er sju på kvelden og det begynner å mørkne, men vi rekker å slå opp de tre teltene

*En liten teknisk hvil før turen går videre mot Patchellhytta.
Foto: Runa Konradsen*

Anne van der Wijst og Berit Haanshuus pålesset og klare til tur.
Foto: Runa Konradsen

Utsikt fra Skjortehornet mot Sykkylvsfjorden. Foto: Runa Konradsen

og tenne et bål før nattemørket kommer for fullt. Ved bålet blir grønnsaker skåret opp, ris kokt, og det serveres etter hvert kyllinggryte, kaker og kakao.

Ut av teltåpningen neste morgen skimtes de taggete Sætretindane mellom skyene. Men det tar ikke lang tid før det blir overskyet og det begynner å regne. Regnklær og gamasjer tas på, og sekker lempes på ryggen. Nede i Habostaddalen tar vi lunsj før vi vandrer videre inn til Patchellhytta. Den ligger like under Slogen, men på grunn av tåka er det umulig å se fjellet. TTU har ikke båret med seg telt uten grunn, så turen går videre oppover til Isvatnet hvor det skal slås leir for natten. Fra Isvatnet kan vi en stund se Slogen oppe i skyene. Det er enda usikkert om fjellet kan bestiges neste dag eller ikke, vi får bare vente å se hvordan været blir. Det er godt å få vrenget av de kalde klærne og krøpet ned i den varme soveposen. Primuser fyres, og gode retter nytes mens vinden river og sliter i teltet, og regnet hamrer på teltduken.

Håpefulle tindebestigere blir skuffet av å våkne til det samme været neste dag. Det blåser, regner, og fjellene ligger skjult i tåka. Vi bestemmer oss for å gå videre til Velle-sætra. Mulighetene for topptur er enda ikke borte, rundt Velle-sætra ligger mange andre topper å bestige.

Turen til Velle-sætra blir den hardeste etappen. Først en times gange ned til Langesætra, hvor vi tar en liten sjokoladepause. Så begynner bakkene. Teltene som var tunge nok fra starten av, har nå blitt blaute og økt ytterligere i vekt. Det svir i lårene, og været er så surt at lunsjen blir inntatt stående. Tanken på å få komme inn i ei hytte, få på tørre klær og varm mat i magen, blir en motivasjon som drar oss opp bakkene. Sjokolade virker som bensin og gir ekstra krefter.

Nedenfor Brekkeitindene ligger Gullmorbreen, ut fra den renner ei regnfull elv som må krysses. Vi leter litt etter et sted for å krysse, og med hjelp fra hverandre kommer vi oss velberget over, ikke blautere enn vi var. Vi orienterer oss gjennom tåka og nærmer oss det høyeste punktet på dagsetappen og de etterlengtede og fryktede nedoverbakkene mot

Klyving oppover ura på vestsiden av Velle-sætrédalen. Foto: Runa Konradsen

Velle-sætrédalen. Vinden river i regntrekkene til de blåser av, og i skoene har det dannet seg dammer av regnvann. Humøret er ikke nede av den grunn og jubelen bryter løs når vi for første gang på lenge kan skimte noe blått på himmelen. Det feires med sjokolade og kjeks, og en blaut og fornøyd gjeng går siste stykket ned i dalen og til hytta. Vi startet denne dagen rimelig blaute, og ankommer Velle-sætra gjennomblaute.

Inne i hytta skal det varmes, tørkes og fores. Det blir tent opp i peisen, klær blir hengt opp til tørk, sofaen beleires og mulige toppturer for neste dag blir allerede diskutert. Under middagen blir det stilt, det er velkjent av taco smaker godt, men det smaker ekstra godt når du har gått hele dagen. Etter et nydelig måltid er det tid for en velfortjent kake. Det piskes krem til kakebunnen, som etterpå pyntes med hermetisk frukt. Kake er en selvfølge på tur. Vi finner ei også ei sunnmørsk ordbok, og lærer oss en del lokale ord og uttrykk.

Neste dag er vi så heldige å få våkne opp til et mye bedre vær. Velle-sætrédalen viser seg på sitt beste, pyntet med høstfarget bjørk i grønt, gult og oransje. Med dagstursekker klyver vi

TTU drar aldri på tur uten kake, her lages det bløtkake på Velle-sætra.
Foto: Runa Konradsen

På vei ned fra Skjortehornet.
Foto: Runa Konradsen

oppover den storsteinete ura i dalsiden mot Skjortehornet. Lunsjen nytes oppe i høyden med nydelig utsikt over Sunnmøres fjorder og fjell. Til alles store skuffelse kommer vi ikke helt opp på Skjortehornet, det er for bratt, og derfor uforsvarlig. Likevel var det en praktfull dag oppe i høyden.

Til tross for en tur med dammer i skoene, tunge sekker og tåke er det blide ungdommer som setter seg på bussen hjem til Trondheim neste dag. Synd er det at godværet først kom på slutten av turen, men det er ingen tvil om at denne turen var rik på gode opplevelser og viktige erfaringer som ikke vil glemmes med det første.

